AİLE HUZURU

Hz. Peygamber'in hatibi olan Sâbit b. Kays sert tabiatlı biriydi. Bir gün öfkesine yenik düşmüş ve eşiyle girdiği bir tartışmada ona vurmuştu. Kadıncağızın kolu kırılmıştı. Abdullah b. Übey'in kız kardeşi olan Cemile (veya Habibe) isimli bu hanım,[1] yaşadığı olayı gizlemeyerek derdini erkek kardeşiyle paylaştı. Evliliğini böylesine eziyetli şartlarda sürdürmek istemiyordu. Duruma müdahale edilmesi gerektiğini düşünen kardeşi derhâl Rasûlullah'a gelerek şikâyette bulundu. Zaten kendisi de daha önce Hz. Peygamber'e gelerek artık Sâbit'e tahammülü kalmadığını söylemişti.[2] Bunun üzerine Allah Resûlü (sav) Sâbit'e haber göndererek onu yanına çağırttı.

خُذِ الَّذِى لَهَا عَلَيْكَ وَخَلِّ سَبِيلَهَا

"Eşinden alman gereken muhâlea bedelini (kocasından ayrılma talebi karşılığı ödeyeceği parayı) al ve onu serbest bırak." buyurdu. Sâbit, "Peki." diyerek kabul etti. Rasûlullah, Cemile'den bir hayız süresi beklemesini ve sonra ailesinin yanına dönmesini istedi.[1]

<u>Kadınlarla İyi Geçinmek:</u>

Hz. Peygamber (sav), kadınlarına karşı oldukça sert davranan bir toplum içinde yetişmişti. Câhiliye dönemi bir tarafa, İslâmî dönemde bile zaman zaman bu sertliğin izlerine rastlamak mümkündü. Her konuda olduğu gibi Allah Resûlü, kadına karşı şiddet hususunda da müstesna bir duyarlılığa sahipti. Başta hadis eserleri olmak üzere İslâmî kaynaklar, Hz. Peygamber'in hayatıyla ilgili bütün bilgileri en ince detayına kadar verdikleri hâlde, onun eşlerine ve çocuklarına karşı şiddet uygulamak bir yana, en küçük bir hakaret veya kırıcı bir sözünden bahsetmemişlerdir. Bunun ötesinde o (sav) câhiliye döneminden intikal eden kadına karşı şiddet kullanma alışkanlığını sürdürme eğiliminde olanları da uyarmıştır.[4]

Yukarıdaki olay, insanlık tarihi boyunca kadının maruz kaldığı baskı ve ev içi şiddete karşı Sevgili Peygamberimizin fiilî tepkisini ve kadının saygınlığını korumak için başvurduğu tedbiri ortaya koymaktadır. Görüldüğü üzere o, çoğu zaman yapıldığı gibi, "Aile içinde olur böyle şeyler." diyerek, mağdur olan kadını kendi hâline terk etmemiştir. O, evlilik hayatında eşleriyle ufak tefek dargınlıklar yaşasa bile, onlara asla el kaldırmamış,[5] kırıcı ve incitici söz söylememiştir. Onun için, Veda Hutbesi'nde müminlere bıraktığı vasiyet ve son nasihatlerinden birisi şöyledir:

فَاتَّقُوا اللَّهَ فِى النِّسَاءِ فَإِنَّكُمْ أَخَذْتُمُوهُنَّ بِأَمَانِ اللَّهِ وَاسْتَحْلَلْتُمْ فُرُوجَهُنَّ بِكَلِمَةِ اللَّهِ

[1] Nesâî, Talâk, 53.

"Kadınlar hakkında Allah'tan sakının! Çünkü onları Allah'ın bir emaneti olarak aldınız ve Allah'ın adıyla (nikâh kıyarak) onları kendinize helâl kıldınız."[2]

Kur'ân-ı Kerîm'de,

وَالّٰتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَاهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوهُنَّ فَاِنْ اَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيًّا كَبِيرًا

"...Sadakatsizliğinden endişe ettiğiniz eşlerinize öğüt verin, onları yataklar(ın)da yalnız bırakın ve (bunlar fayda vermez de mecbur kalırsanız) onları dövün. Eğer, yaptıklarından vazgeçip size itaat ederlerse, artık onların aleyhine başka bir yol aramayın. Allah yücedir, büyüktür."[3] buyrulması, zaman zaman kadına karşı şiddetle ilişkilendirilebilmektedir.

Kadından kaynaklanan bir huzursuzluk durumunda erkeğin ne yapacağının anlatıldığı bu âyetten hareketle, İslâm dininin kadına karşı şiddeti onayladığını söylemek ciddi bir yanılgıdır. Bu yanılgı, o günkü toplumsal yapıda aile içinde, eşler ve çocuklar da dâhil olmak üzere âdeta her şeyin sahibi ve sorumlusu durumunda olan kocaların, eşlerinin iffetsizliğinden kaynaklanan bir huzursuzluk hâlinde bütün seçenekleri bitirdikten sonra son çare olarak onları te'dib etmelerinin, Allah'ın, mutlaka yerine getirilmesi gereken bir emri olarak algılanıp yorumlanmasından kaynaklanmaktadır. Bu son çarenin, kadının erkek tarafından boşanıp dışarı atılmasını önlemek için, o günkü toplum ve aile yapısıyla ilgili bir çözüm olduğu, ilgili âyetin devamında yer alan,

فَاِنْ اَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا

"Eğer size itaat ederlerse, onlar aleyhine başka bir yol aramayın."[4] cümlesinden anlaşılmaktadır.

Ayrıca, Veda Hutbesi'nin bazı anlatımlarında yer alan bu fiziksel müdahalenin, kadının gayri ahlâkî tutumu sebebiyle gerçekleşen bir şiddet durumundan kaynaklandığı ve aşırılığa kaçmayan bir uyarı mahiyetinde olduğu da açıkça görülmektedir.[8]

Müslüman bir kimse, bu âyeti delil göstererek eşine baskı ve şiddet uygulamayı savunamaz ve bunu normal göremez. Çünkü bu âyetleri insanlara tebliğ eden Allah Elçisi, onların nasıl anlaşılıp uygulanacağını da bize öğretmiştir. Namazı nasıl onun

---

[2] Müslim, Hac, 147.
[3] Nisâ, 4/34.
[4] Nisâ, 4/34.

öğrettiği gibi kılıyorsak, eşimize de, onun eşlerine davrandığı gibi davranmak durumundayız.

أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا وَخِيَارُكُمْ خِيَارُكُمْ لِنِسَائِهِمْ خُلُقًا

"Müminlerin iman bakımından en olgun olanları, ahlâkı en iyi olanlarıdır. Sizin en hayırlılarınız da hanımlarına karşı en iyi davrananınızdır."[5] buyuran bir Peygamber'in tutum ve davranışı, bizim için yegâne örnek olmalıdır. Ayrıca o, bir sahâbîye tavsiyesinde de, karısını çirkin olarak nitelememesini ve dövmemesini öğütlemiştir.[10]

Hz. Ömer'in Hz. Peygamber'den naklettiği bildirilen,

لَا يُسْأَلُ الرَّجُلُ فِيمَا ضَرَبَ امْرَأَتَهُ

"Kişiye karısını niçin dövdüğü sorulmaz."[6] rivayetini, Hz. Peygamber'in bu konudaki sünneti ile birlikte değerlendirmek gerekir. Eşler arasında var ettiği sevgi ve merhameti kendi varlığının delillerinden sayan[12] ve

وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسٰى اَنْ تَكْرَهُوا شَيْـًٔا وَيَجْعَلَ اللّٰهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا

"...Onlarla (kadınlarla) iyi geçinin. Eğer onlardan hoşlanmadıysanız olabilir ki siz bir şeyden hoşlanmazsınız da Allah onda pek çok hayır yaratmış olur."[7] buyurarak erkeği eşine sahip çıkması konusunda uyaran Yüce Yaratıcı'nın, eşler arasında şiddeti murad ettiğini düşünmek makul değildir.

Aile içinde özellikle kadına karşı yöneltilen şiddetin kaynağında çeşitli sebepler bulunmaktadır. Farklı özelliklerde yaratılan ve farklı çevrelerde yetişen iki cinsin, hiçbir çaba göstermeden birbirleriyle tam bir uyum sağlamaları eşyanın tabiatına aykırıdır. Anlamlı bir uyum, ancak farklılıkların doğal karşılanması, karşılıklı tahammül ve fedakârlık sonucunda ortaya çıkacaktır. Bu sabrı göstermeden hemen çatışma ve şiddete başvurmak, sonunda da ayrılmayı göze almak, hem ilâhî iradenin hem de Allah Resûlü'nün tasvip etmediği bir tutumdur.

Nitekim Cenâb-ı Hak, az önce ifade edildiği gibi kadınlarla iyi geçinmeyi emretmekte, hoş olmadığı düşünülen bazı şeylerde hayır bulunabileceğini bildirmektedir.[14] Allah Resûlü de,

---

[5] Tirmizî, Radâ', 11.
[6] Ebû Dâvûd, Nikâh, 41-42.
[7] Nisâ, 4/19.

لاَ يَفْرَكْ مُؤْمِنٌ مُؤْمِنَةً إِنْ كَرِهَ مِنْهَا خُلُقًا رَضِىَ مِنْهَا آخَرَ

"Mümin, mümin hanımına karşı kötü duygular beslemesin; çünkü onun bazı huylarından hoşlanmasa da diğer huylarından hoşlanabilir."[8] buyurarak âyetin mesajını pekiştirmektedir.

Aile Huzurunu Bozan Etkenler:

Aile içi huzursuzlukların ilk tezahürü, eşlerin birbirlerine karşı kırıcı davranmaları ve hakarete varan sözler sarf etmeleridir. Tekrar eden bu davranış zamanla kalıcı olabilmekte, sanki aile ilişkisinin doğal bir parçası gibi algılanabilmektedir. Hâlbuki Allah ve Resûlü'nün kesinlikle yasakladığı kötü söz,[16] aile ortamında hem eşler hem de çocuklar için psikolojik bir şiddete dönüşmekte ve hayatı çekilmez bir hâle getirmektedir. Ailesine karşı kırıcı ve kötü sözlü olduğunu, oysa başkalarına karşı böyle davranmadığını söyleyen ve bu konuda ne yapması gerektiğini Hz. Peygamber'e soran Ebû Huzeyfe, bunun için günde defalarca Allah'tan af dilemesi gerektiği cevabını almıştır.[17]

Allah Resûlü, hanımının ağzının bozukluğundan şikâyet eden Lakît b. Sabra adındaki diğer bir sahâbîye de eşini boşamasını önermiştir. Lakît'in, "Onunla aramızda uzun zamana dayanan bir beraberlik ve bir de çocuk var." sözü üzerine,

فَمُرْهَا – يَقُولُ عِظْهَا – فَإِنْ يَكُ فِيهَا خَيْرٌ فَسَتَفْعَلُ

"Ona nasihat et. Eğer onda iyi bir gelişme görürsen buna devam et..."[9] buyurarak, erkeğin şiddete yönelmesine müsaade etmemiştir.

Aile İçi Şiddet:

Buradan hareketle, dövmenin çözüm olmayacağını bilen Allah Resûlü'nün, yürüyemeyecek dereceye gelen ciddi ailevî geçimsizliklerde ev içindeki şiddetin devam etmesi yerine, eşlerin medenî yolla ayrılmalarını düşünmelerini önerdiğini söylemek mümkündür.

Hz. Peygamber, aile arasındaki huzursuzlukları körükleyenleri de ağır bir dille uyarmıştır.

لَيْسَ مِنَّا مَنْ خَبَّبَ امْرَأَةً عَلَى زَوْجِهَا أَوْ عَبْدًا عَلَى سَيِّدِهِ

---

[8] Müslim, Radâ', 61.
[9] Ebû Dâvûd, Tahâret, 55.

“Kadını kocasına, köleyi efendisine karşı kışkırtan bizden değildir.”[10] buyurarak aileyi korumaya verdiği önemi ortaya koymuştur.

Bir erkeğin hayatını paylaştığı bir kadına el kaldırmasını hayretle karşılayan Rahmet Peygamberi,

لَا يَجْلِدُ أَحَدُكُمُ امْرَأَتَهُ جَلْدَ الْعَبْدِ ، ثُمَّ يُجَامِعُهَا فِى آخِرِ الْيَوْمِ

“Sizden biriniz (sakın) hanımını köle döver gibi dövmesin. Sonra günün sonunda onunla (aynı yatakta nasıl/ne yüzle) beraber olur!”[11] buyurmuştur.

Hadislerde geçen *“cariyeyi (veya köleyi) döver gibi”* ifadesinden, Hz. Peygamber'in kölelerin dövülmesini normal gördüğünü düşünmek doğru değildir. Bu, o toplum içinde cariye veya kölelerin daha çok şiddete maruz kaldıklarını ve insanların bunu daha doğal karşıladıklarını gösteren ve benzetme amacıyla söylenen bir ifadedir. Nitekim Allah Resûlü'nün bu konudaki uyarıları çok açıktır. O şöyle buyurmuştur:

إِذَا ضَرَبَ أَحَدُكُمْ خَادِمَهُ فَذَكَرَ اللَّهَ فَارْفَعُوا أَيْدِيَكُمْ

“Sizden biriniz hizmetçisini döverken Allah'ı hatırlasın ve derhâl elini çeksin.”[12]

Sahâbî Ebû Mes'ûd el-Bedrî anlatıyor: “Kölemi dövüyordum. Arkamdan, *'Şunu bil ki Ebû Mes'ûd...'* diye bir ses işittim. Döndüğümde Resûlullah'ı karşımda gördüm.

اِعْلَمْ أَبَا مَسْعُودٍ أَنَّ اللَّهَ أَقْدَرُ عَلَيْكَ مِنْكَ عَلَى هَذَا الْغُلاَمِ

“Şunu bil ki Ebû Mes'ûd, Allah'ın senin üzerindeki gücü senin kölenin üzerindeki gücünden daha fazladır.”[13] buyurdu. O anda elindeki kırbacı bırakan ve bundan sonra hiçbir kölesini asla dövmediğini söyleyen Ebû Mes'ûd o kölesini de Allah rızası için azat ettiğini bildirmektedir.

İbn Ömer'den nakledilen bir rivayette de Allah Resûlü'nün,

مَنْ لَطَمَ مَمْلُوكَهُ، أَوْ ضَرَبَهُ، فَكَفَّارَتُهُ أَنْ يُعْتِقَهُ

---

[10] Ebû Dâvûd, Talâk, 1.
[11] Buhârî, Nikâh, 94.
[12] Tirmizî, Birr, 32.
[13] Müslim, Eymân, 34.

“Kim kölesine tokat atar ve onu döverse, bunun kefareti o köleyi azat etmesidir.”[14] buyurduğu ifade edilmektedir.

Aile içi şiddetin en yaygın olanı kocanın eşine yönelik fizikî şiddeti olsa da, kadının kocasına, ebeveynin çocuklarına, çocukların da ebeveynlerine yönelik şiddet uygulamaları söz konusu olabilmektedir. Bu bağlamda mânevî ve psikolojik baskılar da şiddet kapsamı içinde yer alır.

Örneğin eşlerin birbirlerine yönelttikleri, geçerli delillere dayanmayan zina isnadı, bir iftira olduğu için, namus ve onurlarına yönelik mânevî bir şiddettir. Bu yüzden Kur'ân-ı Kerîm, böyle bir suçlamaya en çok maruz kalan ve bundan en fazla zarar görecek olan kadını korumak amacıyla, bu iftirayı yapan kimselere seksen sopa vurulması ve şahitliklerinin ebediyen kabul edilmemesi cezasını vermiştir.[24]

Eşlerin, kendilerinde kalması gereken mahrem sırlarını başkalarına yaymaları da karşı taraf için bir nevi mânevî şiddettir. Çünkü aile bireylerinin birbirlerine güvenerek açıkladıkları sırların ve mahrem bilgilerin başkalarına intikali, onların kişilik haklarının ciddi bir ihlâlidir. Onun için Allah Resûlü,

إِنَّ مِنْ أَشَرِّ النَّاسِ عِنْدَ اللَّهِ مَنْزِلَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ الرَّجُلَ يُفْضِي إِلَى امْرَأَتِهِ وَتُفْضِي إِلَيْهِ ثُمَّ يَنْشُرُ سِرَّهَا

“Kıyamet gününde, Allah katında mevkii en kötü olacak insanlardan birisi, karısı ile beraber olup da onun özel hayatına ilişkin sırlarını yayan kimsedir.”[15] buyurmuştur.

لَا يَرْحَمُ اللَّهُ مَنْ لَا يَرْحَمُ النَّاسَ

“İnsanlara merhamet etmeyene Allah da merhamet etmez.”[16] buyuran Allah Resûlü, aile içinde veya dışında insanların birbirlerine zulmetmesini, eziyet etmesini yasaklamıştır.[27]

Hac ibadeti esnasında yaptığı hataların durumunu soran birisine,

لَا حَرَجَ لَا حَرَجَ إِلَّا عَلَى رَجُلٍ اقْتَرَضَ عِرْضَ رَجُلٍ مُسْلِمٍ وَهُوَ ظَالِمٌ فَذَلِكَ الَّذِى حَرِجَ وَهَلَكَ

“Bunların bir önemi yok, yeter ki bir Müslüman'ın ırzına (haysiyetine ve şahsiyetine) saldıran kimse olmasın. İşte böyle biri günah işlemiş ve helâk olmuştur.”[17] buyurarak,

[14] Müslim, Eymân, 29.
[15] Müslim, Nikâh, 123.
[16] Buhârî, Tevhîd, 2.

insanlara yapılan maddî mânevî saldırıların, Allah'a ibadet ederken düşülen hatalardan çok daha önemli olduğunu vurgulamıştır.

Hz. Peygamber savaş dışında hiç kimseye el kaldırmamış, ne kadına ne de hizmetçiye vurmuştur.[29] Müslüman'ı,

الْمُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ

"elinden ve dilinden diğer Müslümanların güvende olduğu kimse"[18] olarak tanımlarken,

إِنَّ اللَّهَ يُعَذِّبُ الَّذِينَ يُعَذِّبُونَ فِى الدُّنْيَا

"Allah, bu dünyada insanlara işkence edenlere azab eder"[19] uyarısında bulunmuştur.

Nitekim Ebû Ubeyde b. Cerrâh, Hz. Ömer döneminde Şam'da valilik yaptığı esnada bir adamdan zor kullanarak cizye almaya kalkınca Hâlid b. Velîd, kendisiyle bu konuda konuşmuştu. Bunun üzerine Hâlid'e, "Valiyi kızdırdın." denilince, o şöyle cevap vermişti: "Niyetim onu kızdırmak değildi ama ben Rasûlullah'ı (sav) şöyle derken işittim:

إِنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَذَابًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَشَدُّ النَّاسِ عَذَابًا لِلنَّاسِ فِي الدُّنْيَا

'Kıyamet günü en şiddetli azap görecek kimseler, dünyada insanlara en çok işkence edenlerdir.' "[20]

Anne babaların çocuklarına duyduğu fıtrî sevgi, onlara karşı kötü muameleyi belli ölçüde engellese de, tamamen ortadan kaldırmamaktadır. Hatta bazen, onların bize Allah'ın bir emaneti olduğu unutularak, sahip olunan bir eşya gibi üzerlerinde her türlü tasarrufta bulunulabileceği düşünülmektedir. O yüzden câhiliye döneminde bazı kabileler, kendileri için ekonomik bir yük ve utanç vesilesi saydıkları kız çocuklarını öldürmekte bir beis görmemişlerdir. Cenâb-ı Hak, bu vahim suçu işleyenleri,

وَلَا تَقْتُلُوا اَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ اِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَاِيَّاكُمْ اِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْـًٔا كَبِيرًا

"Geçim korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyiniz. Onları ve sizi rızıklandıran biziz. Onların öldürülmesi gerçekten büyük bir günahtır."[21] âyetiyle uyarmaktadır.

---

17 Ebû Dâvûd, Menâsik, 87.
18 Buhârî, Îmân, 4.
19 Müslim, Birr, 117.
20 İbn Hanbel, IV, 90.
21 İsrâ, 17/31.

Aile içi şiddetin çocuklara yönelik bu acımasız uygulaması geçmişte kalsa da, tarih boyunca ve günümüzde de çocuğa yönelik şiddet ve istismar yoğun bir şekilde devam etmektedir. Zorunlu bir sebebe dayanmayan kürtaj, çocukların küçük yaşta çalışmaya zorlanması, dilenciliğe ve konusu suç olan şeylere teşvik ve alet edilmesi, dövülmesi ve kötü muamele görmesi, genelde ebeveynlerden kaynaklanan çocuğa yönelik şiddet olaylarıdır. Ev içi şiddete bağlı olarak zamanının büyük çoğunluğunu sokaklarda insan onuru ve şahsiyetiyle bağdaşmayan uygunsuz ortamlarda geçiren çocukların sayısı gittikçe artmaktadır.

Özellikle bazı toplumlarda genç kızların, isteyerek veya istemeyerek karıştıkları ve cinsel yönden istismar edilip mağdur duruma düştükleri bazı olaylar sebebiyle, namus temizleme adı altında cinayete kurban gitmeleri, aile içi şiddetin en acımasız örneklerindendir. Cinayete onay veren aile büyükleri de dâhil bunu işleyenlerin hepsi suça ortaktırlar. Çünkü mağdur edilen kimse, başta ailesi olmak üzere herkes tarafından korunması gereken bir mazlumdur. Kendi yanlış tercihiyle mağdur olmuş kimsenin hatası kendisine aittir.

Bu kişi ergenlik çağına ulaşmış ve suç işlemişse, cezasını çeker ve Allah'tan af diler. Ergen olmayan kimseye ise, ebeveyni ve aile büyükleri tarafından uyarı ve nasihatte bulunulur. Yeni tehlikelere maruz kalmaması için de koruma altına alınmalıdır. Her iki durumda da ailenin, çocuklarını yargılayıp ceza verme hakkı yoktur. Dinimize göre herkes yaptığından sorumludur, kimse kimsenin günahını yüklenmez.[43]

Anne baba, çocuklarına ceza vermek yerine bu konudaki sorumluluklarını düşünüp kendilerini sorgulamak zorundadırlar. Ayrıca bu durumlarda toplumsal duyarlılık da devreye girmeli, toplum da üzerine düşen yükümlülüğü yerine getirmelidir. Toplum, gerek ev içinde şiddete maruz kalarak gerekse de anne baba arasındaki şiddetli geçimsizliğin bir sonucu olarak aile ortamından uzaklaşıp mağdur duruma düşen çocuklar için gerektiğinde hukukî, sosyal, eğitsel ve ekonomik önlemler almalıdır. Özellikle sağduyulu aile büyüklerinin ve toplum gönüllülerinin arabuluculuk faaliyetleri bu konuda hayatî bir önem taşımaktadır.

Diğer yandan çocuklar tarafından ebeveyne gösterilen şiddet, İslâm dininin en çok dikkat çektiği konulardan birisidir. Kur'ân-ı Kerîm, ana babaya saygı ve iyi muamele hususuna birçok âyette işaret etmiştir.[44] Evlâdın yanında yaşlanan anne baba için,

فَلَا تَقُلْ لَهُمَا اُفٍّ

"Onlara öf bile demeyin."[22] buyurarak, ebeveyni kırabilecek her türlü davranıştan uzak durulması gerektiğini bildirmiştir.

[22] İsrâ, 17/23.

Dikkat edilirse âyetin ifadesi sadece fizikî şiddeti değil, onları üzüp gücendirebilecek her türlü söz ve davranışla uygulanabilecek mânevî şiddeti de yasaklamaktadır. Bazı âyetlerde, Allah'a kulluktan hemen sonra anne babaya iyilik emri yer almıştır.[46] Sevgili Peygamberimiz de, ana babaya saygı ve hizmetin önemini her fırsatta dile getirmiş,[47] onlara kötü muameleyi Allah'a ortak koşmakla yan yana, büyük günahlardan saymış,[48]özellikle annelere eziyet etmenin Allah tarafından haram kılındığını belirtmiştir.[49]

Peygamber Efendimizin Aile Fertlerine Karşı Tutumu:

İnsanlara yapılan saldırı ve haksızlıklar karşısında bu kadar duyarlı olan Allah Resûlü, bir eş, bir baba ve bir aile reisi olarak eşlerine, çocuklarına, torunlarına ve hizmetçilerine karşı da aynı duyarlılığı göstermiş, onlara sevgi ve şefkatle muamelede bulunmuştur. Onun eşlerine karşı takındığı en sert tutum, bazı olaylar sebebiyle dargın durduğu bir aylık dönemdir.[33] Bunun dışında eşlerinin bazı kıskançlıklarını bile olgunlukla karşılamış,[34] kendisine karşı zaman zaman seslerini yükseltmelerine aldırmamıştır. Hatta Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer'in, Allah Resûlü'nün eşleri olan kızlarına karşı, onu üzdükleri düşüncesiyle zaman zaman takındıkları sert tutumdan[35] haberdar olup kızlarına çıkışmalarına engel olmuştur.[36]

Sevgili eşi Hz. Âişe'nin memnuniyetini ve kızgınlığını nasıl anladığını ona anlatırken bile Allah Resûlü'nün bu olgun ve dingin tavrı fark edilmektedir. Hz. Âişe'nin anlattığına göre Allah Resûlü ona,

إِنِّى لأَعْلَمُ إِذَا كُنْتِ عَنِّى رَاضِيَةً ، وَإِذَا كُنْتِ عَلَىَّ غَضْبَى

"Ben senin benden memnun olduğun ve bana kızdığın zamanı anlarım." deyince Hz. Âişe bunu nasıl anladığını sormuş, Hz. Peygamber,

أَمَّا إِذَا كُنْتِ عَنِّى رَاضِيَةً فَإِنَّكِ تَقُولِينَ لاَ وَرَبِّ مُحَمَّدٍ ، وَإِذَا كُنْتِ غَضْبَى قُلْتِ لاَ وَرَبِّ إِبْرَاهِيمَ

"Benden memnun olduğunda, 'Hayır, Muhammed'in Rabbi hakkı için olmaz.' dersin. Bana kızdığında ise, 'Hayır, İbrâhim'in Rabbi hakkı için olmaz.' dersin." buyurmuştur. Hz. Âişe'nin ona verdiği cevap da eşini çok seven bir hanımın inceliğini yansıtmaktadır:

أَجَلْ وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ ، مَا أَهْجُرُ إِلاَّ اسْمَكَ

“Evet, fakat Allah'a yemin olsun ki ey Allah'ın Resûlü, ben senin sadece isminden uzak kalabilirim.”[23]

Allah Resûlü'nün çocuklarına ve torunlarına olan düşkünlüğü de çok iyi bilinmektedir. Kızı Fâtıma'ya karşı sevgisini her vesileyle göstermesi,[38] torunlarına karşı sık sık sevgi izharında bulunup[39] namaz kıldırırken bile onları omuzunda ve sırtında taşıması[40] bunun en açık göstergesidir.

Hz. Peygamber, hizmetçilerine de tıpkı ailenin asıl üyelerine davrandığı gibi muamele etmiştir. Enes b. Mâlik'in bu noktadaki açıklamaları, aynı zamanda onun yumuşak karakteri ve olgun tavrı hakkında da net bir fikir vermektedir:

خَدَمْتُ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم عَشْرَ سِنِينَ وَاللَّهِ مَا قَالَ لِى أُفًّا . قَطُّ وَلاَ قَالَ لِى لِشَىْءٍ لِمَ فَعَلْتَ كَذَا وَهَلَّا فَعَلْتَ كَذَا!

“Resûlullah'a (sav) on sene hizmet ettim. Vallahi bana bir kez olsun *'Öf!'* bile demedi. Herhangi bir şeyden dolayı, *'Niçin böyle yaptın?'* demediği gibi, *'Şöyle yapsaydın ya!'* da demedi.”[24]

Sonuç:

Allah Resûlü, gönderiliş amacına uygun olarak insanların hem bireysel, hem de aile ve toplum içinde huzurlu olması için gerekli tavsiyelerde bulunmuş ve kendi fiilî örnekliğiyle de bir Müslüman ailesinin nasıl olması gerektiğini ümmetine göstermiştir.

لَيْسَ مِنَّا مَنْ لَمْ يَرْحَمْ صَغِيرَنَا وَيُوَقِّرْ كَبِيرَنَا

“Küçüğümüze merhamet etmeyen, büyüğümüze saygı göstermeyen bizden değildir.”[25] buyururken, aileden başlayıp toplumla devam eden bir sevgi ve saygı medeniyetini inşa etmek istemiştir.

Bu saygı ortamında kadınlara öncelik tanımış, onlarla ilişkisini daima nezaket ve hoşgörü çerçevesinde yürütmüştür. Kendi eşlerine karşı gösterdiği nazik tutumuyla da, hem câhiliye döneminin bedevîlerine hem de kıyamete kadar kendi yolunu takip edecek insanlara, ailelerine nasıl davranmaları gerektiğinin mesajını vermiştir. Hanımları taşıyan develeri süren hizmetçiye,

يَا أَنْجَش ، رُوَيْدَكَ ، سَوْقَكَ بِالْقَوارِيرِ

[23] Buhârî, Nikâh, 109.
[24] Müslim, Fedâil, 51.
[25] Tirmizî, Birr, 15.

“Ne yapıyorsun Enceşe, yavaş ol! Cam gibi narin (hanım) yolcularına mukayyet ol!”[26] şeklinde uyarıda bulunması, onun genelde kadınlara, özel olarak da kendi eşlerine karşı zarafetinin açık bir göstergesidir.

Aile kurabilmek kadar onu ayakta tutabilmek de çok önemlidir. Bunu yapabilmenin tek yolu aile huzurunu zedeleyen sebepleri ortadan kaldırmaktır. Özellikle günümüzde, eşlerin, hatta tüm aile bireylerinin birbirlerine karşı uyguladıkları, maddî, mânevî ve psikolojik boyutları olan şiddet, sadece ailenin değil tüm toplumun huzurunu tehdit eder duruma gelmiştir. Aile düzeninin devamı, başta eşler olmak üzere tüm aile fertlerinin birbirlerine karşı sevgi, şefkat ve merhametle muamele etmelerine, karşılıklı hak ve sorumluluklarını bilmelerine bağlıdır.

[26] Buhârî, Edeb, 111.